

יזכור

מאיר אלפרט ז"ל

נפל כ"ה בתשרי תשל"ד, 21 באוקטובר 1973

מאיר, בן פרומה וצבי, נולד ביום ו' בסיוון, בחג השבועות, תש"ח (13.6.1948) בעיר ליון שבצרפת. הוא עלה ארצה בשנת 1949 עם בני משפחתו, משפחת פליטי השואה, שנדדה בפולין ובאוסטריה. בארץ למד בבית הספר היסודי "עליה" בכפר-סבא, והמשיך בבית הספר התיכון על שם כצנלסון בכפר-סבא. הוא סיים את לימודיו בבית הספר המקצועי "אורט" שבעיר, במגמת מכשירנות. מאיר היה תלמיד מצטיין, עירני ועצמאי. בבית הספר היסודי היה חבר מערכת עיתון בית הספר והרבה לכתוב בו ולנצל את כושר הביטוי שלו.

מאיר גויס לצה"ל במחצית יולי 1967 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס למפקדי טנקים, בקורס לקציני אג"ם ובקורס לקציני שריון, נתמנה מפקד מחלקת טנקים. הוא היה הרוח החיה במחלקה, וידע תמיד להשרות רוח טובה וחברית בין אנשיו. כיוון שהיה אופטימי מטבעו, היה בחיכוך ובשקט הנפשי שלו כדי לעודד ולהרחיק את תחושת המועקה, גם במצבים קשים ביותר. באחד ממכתיו כתב: "המסקנה היא שאין לסמוך אלא עלינו; אולי יישמע הדבר מעט פתטי, אבל אני מרגיש זאת בכל בורג שאני מחזק בטנק, בכל מקלע שאני בודק ומתאים".

לאחר שסיים את שירותו הסדיר החל בלימודי ערב, בפקולטה למשפטים. בסיום שנת הלימודים הראשונה נשא לו את חברתו צפי לאישה. מאיר היה חובב צילום ועמד להקים מעבדת צילום בביתו, אך לא זכה לחנוך אותה. הוא אהב גם לקרוא ולטייל, ואף תכנן לערוך, לאחר סיום לימודיו באוניברסיטה, מסע גדול בחוץ-לארץ כדי "לראות את העולם". היה לו אוסף שעונים ישנים, שהיה מפרק ומרכיב אותם להנאתו. הוא היה בעל חוש הומור מעולה. התבדחיותיו, מעשי חקיינותו ותעלוליו היו לשם דבר בין חבריו. אבל ביחסו לזולת היה רציני וכן. הוא היה בן נאמן להוריו ובעל מסור לאשתו והצטיין ביושר-לב וביחס של כבוד לזולת.

במלחמת יום הכיפורים השתתף מאיר בקרבות הבלימה נגד המצרים בחזית סיני. ביום כ"ה בתשרי תשל"ד (21.10.1973), נפל בקרב ליד "החווה הסינית", שבגזרה המרכזית. זה היה הקרב האחרון שהתחולל בגזרה זו. הטנק שלו נפגע באש המצרים והוא נהרג. תחילה נחשב לנעדר, אך משזוהתה גופתו הוא הובא למנוחת-עולמים בבית העלמין בכפר-סבא. השאיר אחריו אישה, אב, אם, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

הפקולטה למשפטים ע"ש בוכמן, אוניברסיטת תל-אביב